

Boží ruka na obloze?

„Zázraky,“ jak zdůraznil už svatý Augustin před 1 600 lety, „se nedějí v rozporu s přírodou, nýbrž v rozporu s tím, co o přírodě víme.“

Na noc 13. května 1940 Karl Berger nikdy nezapomene. Bylo krátce po 21. hodině a tehdy čtrnáctiletý mladík seděl se svou matkou doma ve světnici. Najednou někdo zaklepal na vstupní branku. Před dveřmi stála sousedka, která byla mimo sebe a vzrušeně mávala rukama. „Pojďte ven, pojdte ven. Tady je něco na obloze!“ Bergerovi vyběhli ven. A skutečně: Na tmavé noční obloze rozpoznali na obzoru svítící ruku. Byla obrovská a působila dojmem, „jako by se nad námi ochranně roztáhla,“ vzpomíná si ještě dnes Karl Berger.

Pohraniční vesnička v kantonu Basilej-venkov tehdy ochranu opravdu potřebovala. Za nedalekou hranicí totiž zuřila druhá světová válka. Německo napadlo své sousedy. Mnohé malé státy už byly obsazené, německá armáda napochodovala do Francie. A nyní nacističtí mocipáni vyhrožovali i Švýcarsku. Hlavně v severních regionech Švýcarska se šířila panika. Všichni počítali s brzkým útokem. Mnozí uprchli do vnitrozemí – především majetné vrstvy obyvatelstva.

Uprostřed nevýslovně napjaté situace se najednou nad výběžky pohoří Jura vynořil tenhle obrovský, jasně zářící útvar. Přicházelo stále více vesničanů z Waldenburgu a udiveně zírali na oblohu. „Sešlo se tam určitě čtyřicet ustrašených lidí,“ vypráví Karl Berger. „Všechno skoro jen děti, staří lidé a ženy. Většina mužů byla povolána do aktivní služby.“

Asi za třicet minut záhadná ruka pozvolna vybledla. „Bylo vidět už jen kosti – a nakonec i ty zmizely,“ vzpomíná Berger. Tento věřící protestant je jeden z posledních žijících svědků zázraku ve Waldenburgu – stejně jako dámy v letech Louise Madlingerová a Margrit Weberová. I ony svého času – jako mladé dívky – stály s ostatními venkovany a nevěřičně přihlížely. Obě si nebeského spektaklu všimly dokonce ještě dříve, než Karl Berger. Nejdříve to byla „jen kostra, velmi zvolna se to měnilo v lidskou ruku“.

Novinové zprávy o tomto úkazu vzbudily pozornost i v katolické církvi. O měsíc později odcestoval do Waldenburgu z pověření Říma jeden kaplan, aby tomu zázraku přišel na kloub. Mluvil s 15 očitými svědky, „14 protestanty a jedním katolíkem,“ jak si svědomitě zapsal. Místní policejní kaprál i obecní úřad mu potvrdili, že dotazované osoby jsou „absolutně věrohodné a důvěryhodné“, jak ve svém vzpomínkovém spisu o „ruce z Waldenburgu“ konstatoval dr. Herman Suter.

Kostrbatými, doslovně zaznamenanými větami jedna obyvatelka Waldenburgu (49 let) popsala, co viděli

mnozí a čemu dnes jen málokdo věří: „Bylo asi 10 hodin v noci. Vtom na mě zavolala paní Müllerová, abych se podívala, že na obloze je vidět ruku. Viděla jsem úplně jasnou bílou ruku. Nebyl ani mráček. Obloha vůbec nebyla zatažená. Byla to moc velká ruka. Říkali jsme: „Co je to asi za znamení? Ale přinášelo to vlastně uklidnění. Můj mládek, Hansi to viděl taky.“ Dvě děti jménem Hans (12) a Magrit Haasovi (13) byly citovány následujícím způsobem: „Taky jsme tu tuku viděli. Úplně jasně... Byla velmi pevná, jako železo, akorát že úplně bílá.“

Kominík Willi Dörenberg (18) na to vzpomínal takto: „V půl desáté večer na svatodušní pondělí jsem byl v doprovodu svých přátel Marcela Gautiera a Hanse Räuftlina v městečku u restaurace Löwen. Zaslechli jsme volání obyvatel, kteří se nacházeli nahoře u brány a upozornili na úkaz na oblo-

Zázrak z Waldenburgu: Malba umělce Albina Schweriho visí dnes v poutním kostele v Melchtalu.

ze... Ruku jako takovou bylo vidět velmi zřetelně. Smyslový klam je vyloučen. Tvar jednotlivých částí prstů bylo vidět naprosto zřetelně. Klouby měly stálou barvu, zatímco měkká tkáň vypadala jako průhledná a ozářená měsíčním svitem. Celý úkaz byl něčím mimořádně působivým a nedá se ani omylem srovnávat s nějakým oblačným seskupením. I já nabyt dojmu, že je to něco ochranného.“

Podobně svědectví podal i osmašedesátiletý zemědělec Johann Berger-Held: „Viděla to skoro celá vesnice. Na obloze nebyl jediný mráček. Viděl jsem jen ruku, ale natolik jasně, že se mi zdálo, že na ní vidím šlachy. Trvalo to zhruba půl hodiny. Bylo to opravdu velké.“ A

selka Haasová (38 let) uvedla: „Bylo to něco nezapomenutelného. Děti mě zavolaly, abych se rychle šla podívat, že na obloze je zřetelně vidět ruka. Hned nás napadlo, že je to nadpozemský úkaz.“

Jakási paní Sutterová (47 let) z Waldenburgu zase byla „na procházce se psem“, když si všimla záhadného nebeského fenoménu: „Úplně jasná ruka, stříbrná, docela zřetelně vytvarovaná. Prsty byly trochu roztažené. Na chvíli jsem byla hodně překvapená. Pomyslela jsem si, že je to něco nadpozemského, co nás má ochraňovat. Dívala jsem se pár minut a rychle přivedla svého syna, který to také viděl. Byla to kostnatá, pevná ruka.“ Podobně jako paní Sutterová vylíčili i mnozí další očití svědkové, že úkaz svou polohou téměř odmítavě ukazoval směrem k Německu. „Naplocho položená, a přesto trochu zvednutá proti Frickalu, to znamená proti otevřeným hranicím,“ jak shrnul historik Suter. Jeden rolník (19 let) popsal dramatické scény, které se ve vesnici odehrály, když nebeský úkaz objevovalo stále více obyvatel: „Ženy nejdříve plakaly... Bylo vidět, že to něco znamená. Jako první myšlenka mě napadlo, že to symbolizuje ochranu.“ I mnoho vojáků na hlídce hledělo na okolních pahorcích fascinovaně na záhadný spektakl. Někteří obyvatelé Waldenburgu o několik let později zdůrazňovali, že ruku bylo vidět i z jižního Německa.

Přes svou jedinečnost a církevní zkoumání se „zázrak z Waldenburgu“ od té doby o palcové titulky už nikdy nepostaral. Odhlédneme-li od posledních žijících očitých svědků, hrstky bigotních katolíků a pár místních kronikářů, už o tom prakticky nikdo neví. Po válečných zmatcích „se už o tom prostě přestalo mluvit“, konstatoval Karl Berger a bezradně pokrčil rameny. Ani on netuší, proč.

Opravdu tehdy ochraňoval Švýcarsko Všemohoucí? Zůstala švýcarská konfederace oné noci ušetřena Hitlerova vpádu jen díky „pomoci z nebes“? Skoro to tak vypadá. Přinejmenším budeme-li věřit dopisu jednoho vojáka, z něhož cituje historik Suter. Zmíněné noci, jak píše autor dopisu, se s dalšími vojenskými silami ve Schwarzwaldu připravoval k napadení Švýcarska. Potom však najednou vypověděly službu všechny tankové i letadlové motory. „Hned jsme tušili, že je ve hře jakási vyšší moc.“ Voják později odešel do kláštera a stal se mnichem.

Luc BÜRGIN v knize **NEPLATNÉ FYZIKÁLNÍ ZÁKONY**, kterou vydalo nakladatelství DIALOG, Markova 3, 460 14 Liberec 14, tel.: 485 121 610, e-mail: knihy@dialog-lbc.cz